

## 25 anys d'història de l'SPC en 26 lletres

### **A.– Acomiadaments i expedients de regulació**

Els acomiadaments i els expedients de regulació han estat una constant al sector de la comunicació des de fa molts anys. En les negociacions per resoldre aquests conflictes sempre hem prioritzat el manteniment de l'ocupació. Des de l'esclat de la crisi s'han perdut a Espanya uns 12.000 llocs de treball, segons diverses estadístiques. Molt probablement en són més perquè aquestes dades no inclouen el col·lectiu de Periodistes a la Peça, i és molt difícil saber amb precisió l'afectació que han tingut en aquests processos.

### **B.– Blocs electorals**

Estructurar la informació política en èpoques de campanya electoral en funció de la representació parlamentària és un sense sentit democràtic que es va implantar ja fa temps als mitjans públics espanyols. Hem donat suport i hem participat en totes les protestes, mobilitzacions i actuacions que des dels col·lectius professionals s'han impulsat contra aquest planejament que vulnera el principi de la independència professional del periodisme. Els [blocs electorals](#) han estat una *rara avis*, inexistents en les radiotelevisions públiques de països democràtics.

### **C.– Convencions de periodistes**

L'aposta de bon començament de l'SPC per la regulació del dret a la informació de la ciutadania i dels drets laborals dels periodistes, especialment del col·lectiu de col·laboradors i col·laboradores va propiciar una unitat d'acció amb altres organitzacions sindicals i professionals del sector. Conjuntament amb CCOO, UGT, la FAPE i el Col·legi de Periodistes de Catalunya es va constituir el Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP) per vehicular aquestes iniciatives. Per tal d'afrontar els problemes de la professió en el seu conjunt, aquestes entitats van organitzar un seguit de convencions de periodistes d'arreu de l'Estat espanyol per començar a debatre aquestes qüestions i elaborar les propostes pertinents.

Aquestes convencions es van fer a Cadis (1998), Valladolid (2000), [Tarragona](#) (2002), [Gijón](#) (2005) i [Lugo](#) (2007). A Cadis es van plantar els eixos que haurien de tenir aquestes propostes, a Valladolid es van analitzar les primeres propostes, a Tarragona es van aprovar formalment la Llei reguladora del Dret a la Informació –batejada en aquell moment com a Estatut del Periodista Professional–; i a Gijón i Lugo es va impulsar l'exigència a les forces polítiques d'impulsar la regulació professional i laboral del periodisme. El FOP segueix funcionant –sense la FAPE, que el va abandonar quan es van concretar les primeres propostes de regulació– però amb una activitat menor.

### **D.– Drets d'autoria**

Defensar els [drets d'autoria](#) que es deriva de la feina dels i de les periodistes és lluitar contra la precarització de la professió. El sindicat ofereix els seus serveis jurídics per reclamar tot allò que pertany als i les professionals de la informació.

### **E.– Estatuts de redacció**

Els estatuts de redacció són una eina que permet als informadors d'un mitjà poder defensar la deontologia professional pactant els criteris ètics amb els quals s'elaboraran els continguts d'aquest mitjà. El comitè o consell professional –segons la terminologia més habitual tot i que no única– és qui vetlla pel seu compliment. A hores d'ara n'hi ha sigut quina sigui la seva denominació i amb major o menor activitat, a Betevé, La Xarxa, TV3, Catalunya Ràdio, TVE, RNE, *El País*, *El Periódico*, i *La Vanguardia*. L'SPC sempre ha donat suport a la implantació d'estatuts de redacció a com més mitjans, millor.

### **F.– Fotoperiodisme**

El col·lectiu de fotoperiodistes sempre ha estat menystingut pels responsables dels mitjans, que sovint han intentat marginar-los de les plantilles. L'SPC ha impulsat processos negociadors a diferents diaris i revistes que han aconseguit que en alguns d'aquests es fessin contractes laborals a companys i companyes que fins a aquell moment figuraven com a tant la peça tot i tenir dedicació exclusiva per al mitjà. El suport als i les

fotoperiodistes l'hem plasmat en diferents ocasions, especialment a la negociació col·lectiva. Aquest mes de juny passat, el sindicat va fer públic un comunicat denunciant que [«els mitjans menyspreen la fotografia i degraden el fotoperiodisme»](#).

## **G.– Polítiques de Gènere. La mobilització feminista**

Ja des del començament hem tingut molt present que la lluita pels drets laborals i professionals dels i les periodistes exigia treballar específicament per posar fi a les discriminacions per gènere i les desigualtats home-dona a la professió. Malauradament, tan fa 25 anys enrere com ara, les dones periodistes guanyen menys que els seus companys homes, estan en minoria als llocs de direcció dels mitjans i també pateixen més precarietat en general (més temporalitat, més col·laboradores amb més inseguretat laboral, etc.).

D'altra banda, la presència estereotipada i la invisibilitat de les dones a les informacions dels mitjans, ha estat un dels eixos de treball. Així, el sindicat ha treballat en sensibilització sobre igualtat de gènere a través de seminaris i conferències. Hem promogut l'ús d'un llenguatge no sexista i inclusiu. Hem promogut eines per assolir aquesta igualtat a les empreses de comunicació i mitjans a través d'una guia informativa sobre la Llei d'Igualtat efectiva entre homes i dones del 2007 que per primer cop introduïa una eina fonamental com són els Plans d'Igualtat de gènere. Hem promogut la presència de dones i també d'accions específiques per la igualtat a la negociació sindical. Hem format part del Fòrum d'Usuaris de l'Audiovisual del CAC tot participant en l'elaboració de recomanacions pels operadors audiovisuals. Hem treballat en xarxa amb altres entitats professionals i de dones/feministes (Col·legi de Periodistes, ADPC, Xarxa Internacional de Periodistes amb visió de gènere, xarxa Gamag Europe...) també en el marc de la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) així com en trobades i esdeveniments a escala local, nacional i internacional.

Tot plegat fins a veure com el treball de tants anys va calant en la professió i donant els seus fruits, amb la mobilització massiva que es va produir a tot l'Estat amb la vaga de dones del 8-M d'enguany.

## **H.– Història de l'SPC**

El mes d'octubre de l'any 1992 es va celebrar el II Congrés de Periodistes Catalans. Dues van ser les principals resolucions. Una va ser l'aprovació del Codi Deontològic i l'altra la necessitat d'impulsar un sindicat de periodistes que afrontés la situació laboral a la professió. L'àrea d'afers laborals de la Junta del Col·legi de Periodistes de Catalunya, encapçalada llavors Josep Pernau com a degà, va posar en marxa el projecte. Enric Bastardes, membre de la Junta del Col·legi en aquella època, va ser l'encarregat de posar-ho en marxa.

El 6 de febrer de 1993 es va celebrar a Sant Cugat del Vallès, al Centre Borja, l'[assemblea constituent](#) del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC). A la trobada hi van assistir més de 200 persones que van escollir una comissió gestora, que va encapçalar el mateix Bastardes. L'encàrrec principal que va rebre la comissió gestora va ser convocar un congrés constituent com més aviat millor.

Els dies 19 i 20 de juny de 1993 es va celebrar al centre cívic de les Cotxeres de Sants el Congrés Constituent del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), en el qual van participar prop de 400 professionals. El primer cap visible del sindicat va ser el veterà periodista Josep Maria Lladó, com a president de la mesa del congrés i com a homenatge a la trajectòria d'un periodista valerós, represaliat per la dictadura. En els dos dies de congrés es van aprovar els estatuts del nou sindicat, la seva línia d'actuació i els òrgans de direcció.

Per dissenyar com havia de ser el sindicat, què havia de fer i quins havien de ser els seus objectius i principis estratègics es va comptar amb l'assessorament dels sindicats de periodistes en altres països. Dirigents dels sindicats de periodistes a França, Itàlia, Portugal principalment van ajudar-nos a néixer i a definir el nou sindicat.

L'SPC es declarava un sindicat professional, que atenia les qüestions laborals i professionals dels i les informadors/res. El principi era que un periodista precari difícilment podria ser un periodista independent. Els eixos programàtics eren el reconeixement de la figura del/la col·laborador/a donant-li cobertura i protecció social. També es va plantejar la necessitat de regular la professió, establint per llei els drets i deures dels periodistes com a garants del dret a la informació de la ciutadania.

Altres qüestions que es van aprovar van ser la necessitat d'estendre aquest model a la resta de l'Estat espanyol promovent la creació de sindicats professionals similars a l'SPC en altres comunitats autònomes. També van quedar incorporades al programari del nou sindicat les polítiques d'igualtat, de drets d'autoria, de fotoperiodisme, sobre les pràctiques dels estudiants i, especialment, en l'àmbit de mitjans públics per tal que aquests no fossin una corretja de transmissió dels governs i els poders de torn, sinó que estiguessin al servei de la ciutadania amb uns òrgans de control i de gestió democràtics.

Sis anys després, el 1999, la revista del sindicat, *Fil Directe*, publicava [aquest editorial](#) de resum de la feina feta fins llavors i ara no està més recordar-lo. El VI Congrés de l'SPC, l'any 2009, decidia incorporar al nom oficial fins llavors el 'cognom' de *Sindicat de Professionals de la Comunicació*, amb les mateixes sigles.

## **I.– Mitjans de la Immigració**

El 14 i 15 de novembre de 2008 es van fer les [I Jornades de Periodisme de la Immigració](#). L'any 2010 es va fer [la segona edició](#). Aquesta iniciativa responia a la petició feta per periodistes d'altres països que

treballaven en mitjans fets a Barcelona i Espanya dirigits a les persones procedents d'aquests països. En un moment en què hi havia mitjans de comunicació dirigits a les diferents comunitats de persones immigrades, els i les professionals que les realitzaven van buscar el suport del sindicat per millorar les seves condicions de treball. Les jornades van reunir periodistes de diferents països que van tractar aspectes tècnics, legals, de formació, de viabilitat, van analitzar experiències en altres indrets... La crisi va provocar la desaparició d'alguns d'aquests mitjans, especialment els dirigits a comunitats en les quals la situació econòmica va fer que moltes persones tornessin als seus països d'origen.

### **J.– Joves. Les pràctiques dels estudiants. Accés a la professió**

L'abús de la figura de l'estudiant en pràctiques és una de les denúncies més recurrents quan es parla dels problemes de la professió. L'SPC ha intentat des del primer moment trobar una solució. Fins ara no ha estat possible per l'oposició frontal i absoluta de les empreses de comunicació, que no dubten en utilitzar els i les estudiants com a mà d'obra barata o gratuïta. Una situació que compta amb una gran dosi de complaença per part de les universitats, especialment les privades.

Al llarg d'aquests anys ens hem entrevistat amb les autoritats acadèmiques, amb les universitats i estudiants per elaborar propostes conjuntes. Tot i que no ha estat possible, de tot aquest treball n'ha sortit la nostra proposta de regulació d'aquestes pràctiques [Estudiants en pràctiques: hi ha solució](#), en la qual es reflecteixen els criteris per a les pràctiques dels estudiants a les empreses (Octubre 2004). L'objectiu és regular les pràctiques dels estudiants de Periodisme i Comunicació Audiovisual a premsa, ràdio, televisió, mitjans digitals, agències, i gabinets per recuperar el seu esperit formatiu i evitar l'ocupació de llocs de treball estructurals. Aquest document té el seu origen en el que, amb la intermediació del Departament de Treball, l'any 2000 vam aprovar amb el Col·legi de Periodistes, CCOO, UGT, i molts comitès d'empresa.

En el V Congrés, l'SPC va crear la figura de l'adherit/da destinada als i les estudiants dels dos darrers cursos de Periodisme, Comunicació o disciplines relacionades amb aquest àmbit per facilitar el seu coneixement sobre el sector que els pugui ajudar en la recerca de feina i integrar-se en l'associacionisme professional.

### **K.– 'Kasa' de la Premsa**

La [Casa de la Premsa](#) és un edifici al barri barceloní de Poble-sec, al costat de les Fonts de Montjuïc, que va ser la seu dels periodistes que van cobrir l'Exposició Universal de Barcelona de l'any 1929. Actualment en desús i objecte d'un projecte de rehabilitació conjunt entre diverses entitats de periodistes, entre les quals hi ha l'SPC, i les associacions veïnals. L'objectiu és que l'immoble, un cop estigui rehabilitat, combini les activitats veïnals que ara les entitats del barri reclamen i la defensa del dret a la informació de la ciutadania. És un innovador projecte en el qual periodisme i ciutadania treballen junts per convertir-se en un punt d'agitació social en el qual l'[objectiu](#) és treballar pel desenvolupament social del barri i per promoure un consum crític dels mitjans de comunicació.

### **L.– Mitjans Locals de comunicació de titularitat pública**

La radiotelevisió pública local ha estat a vegades objecte de manipulació informativa per part dels seus responsables polítics quasi superior a la de l'àmbit autonòmic i estatal. Per democratitzar el seu funcionament i que servís realment com a eina d'informació de proximitat feta amb professionalitat i rigor, l'SPC, amb el suport de companys i companyes que treballaven en aquest àmbit, vam aprovar el 2007 el [Manifest per la Democratització dels Mitjans Públics Locals](#), que vam actualitzar el 2011. El vam tornar a difondre als comicis de l'any 2015 i el tornarem a reivindicar en els de l'any vinent.

### **M.– Mitjans Públics**

Els mitjans públics haurien de posar el llistó més alt de credibilitat, pluralisme, imparcialitat i neutralitat en la informació. Deslliurats dels condicionants econòmics de l'empresa privada, es tracta que el seu caràcter públic no es perverteixi pel partidisme i la governamentalització, per fer-los instrument de la batalla política. La societat ja disposa de diferents opcions ideològiques i polítiques: no necessita que els mitjans públics facin de caixa de ressonància dels governs (estatal, català, local). Per això l'SPC sempre ha batallat per la independència i la professionalitat en la gestió, la programació i la informació d'aquests mitjans, i ha jugat un paper clau en l'elaboració d'alternatives de consens parlamentari o de majories qualificades per tenir models democràtics a la CCMA, a RTVE, a Betevé, a Mitjans de l'Hospitalet, etc. De la mateixa manera, ha estat constant en la denúncia de les involucions legislatives (CCMA, RTVE) que han revertit els avenços iniciats a partir del debat parlamentari sobre l'Audiovisual el desembre de 1999. I no defallirem en continuar fent-ho, pel dret de la ciutadania a una informació veraç i rigorosa que permeti crear una opinió pública ben formada.

L'SPC va participar en el document [Per una reforma dels Mitjans Públics de Comunicació](#), adoptat per la FeSP el mes de juny de 1993, coincidint amb el X aniversari del sindicat. També disposem d'un representant en el Consell Assessor de Continguts i Programació de la CCMA.

## **N.– Negociació col·lectiva**

La millora de les condicions laborals dels i les periodistes ha estat un dels objectius bàsics del sindicat des del primer dia, com no podia ser d'una altra manera. Hem participat en la negociació del conveni col·lectiu en la majoria de mitjans de comunicació catalans i hem assessorat les negociacions en mitjans d'altres punts de l'Estat on els seus sindicats de periodistes ens han demanat la nostra ajuda. Hem aconseguit que es firmessin convenis en mitjans que no en tenien. Des de l'esclat de la crisi hem afrontat els intents de les empreses de comunicació de precaritzar les condicions de treball frenant diverses iniciatives. En molts convenis hem introduït limitacions en forma de percentatge a la presència d'estudiants en pràctiques per evitar que ocupessin llocs de treball estructurals. Hem introduït clàusules per promoure la igualtat home-dona i hem promogut acords per reduir els efectes de la crisi.

## **O.– Organització i afiliació**

L'afiliació de l'SPC és la base de l'acció del sindicat. Al llarg dels anys hem anat creixent de manera sostinguda però la crisi ha suposat un cert estancament. La força de l'SPC són els seus afiliats i afiliades i per tant hem de ser com més millor. Les [polítiques d'afiliació](#) han estat constants i ho seguiran sent. Totes les Juntes Executives que hi ha hagut fins ara han tingut aquesta prioritat i així segueix sent. El sindicat celebra el seu congrés ordinari cada quatre anys i el màxim òrgan entre congressos és l'Assemblea d'Afiliats i Afiliades, que té per objectiu aprovar els comptes i fiscalitzar l'actuació de la junta. També existeix el Consell General, l'adscripció al qual és voluntària i que té per objectiu assessorar i col·laborar amb la Junta en tot allò que sigui possible.

## **P.– Periodistes a la peça**

Una de les grans preocupacions del sindicat des del primer dia. Hem perseguit, a través del FOP, que el Congrés dels Diputats, reconegués els drets d'aquest col·lectiu i els donés cobertura social de manera similar com ho està en altres països. La Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) va elaborar l'any 2007 l'estudi [Els periodistes a la peça a Europa i Espanya](#) en el qual explica quina és la solució que apliquen a països com França, Itàlia o Alemanya i la desprotecció tercermundista que els col·laboradors i col·laboradores pateixen a Espanya. En el darrer congrés de la FeSP, celebrat el mes de maig passat, aquesta qüestió va centrar els debats i la [conclusió principal](#) va ser la de reclamar que els i les periodistes a la peça siguin incorporats a la Seguretat Social.

## **Q.– Quinze accions per a un periodisme digne. Pentadecàleg**

«Quinze accions per a un periodisme digne» és el títol del *pentadecàleg* aprovat a l'Assemblea Oberta de Periodistes celebrada l'11 de novembre de 2017 a la seu de la CONFVC, a Barcelona. Va estar organitzada per l'SPC conjuntament amb l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC), el Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), Solidaritat i Comunicació (SICOM) i SomAtents. Aquest document recull les reivindicacions dels i les periodistes que van assistir a l'assemblea, que inclou qüestions en tots els àmbits que afecten la professió. Aquestes entitats estan ara en fase de difondre'l per obtenir adhesions i de presentar-lo als grups polítics per tal que impulsin les reformes que es desprenen d'aquesta mena de *vademècum* de les reivindicacions professionals. Aquestes organitzacions han impulsat una web conjunta – [www.periodigne.cat](#)– on hi ha el pentadecàleg i el formulari per donar-hi suport i signar-lo.

## **R.– Regulació del Dret a la Informació i la Comunicació. Article 52**

A través del FOP es va redactar un projecte d'Estatut del Periodista Professional (EPP) que establia els deures i drets dels i les periodistes per garantir el dret a la informació de la ciutadania. Més endavant se li va canviar el nom per [Llei Orgànica del Dret a la Informació de la Ciutadania](#) amb l'objectiu de facilitar que l'opinió pública no veiés aquell projecte com a una qüestió corporativa de la professió sinó com a una proposta que l'afecta directament. A Catalunya, amb la inclusió d'un article que estableix les obligacions de la Generalitat per garantir aquest dret a la ciutadania catalana, es va aprofitar gran part d'aquesta feina. L'SPC va tenir una actuació decisiva perquè l'Estatut de Catalunya tingui aquest [article 52](#) sobre dret a la informació de la ciutadania.

Des de l'entrada en vigor de l'Estatut s'ha instat els diferents governs que hi ha hagut a Catalunya així com els grups parlamentaris perquè es desenvolupi legislativament aquest article. Tot i que cada cop som més a prop, encara som prou lluny. Fins i tot, el Govern català, sota la presidència d'Artur Mas i a través del seu conseller de Presidència, Francesc Homs, davant l'argument que Catalunya estava a la cua d'Europa en aquesta matèria, ens va demanar informació sobre com havien resolt aquesta qüestió en altres països. Fruit d'això és la [comparativa](#) que el sindicat va realitzar sobre les diferents legislacions sobre dret a la informació que hi ha en altres països, centrada principalment a Europa però incloent referències a altres punts del món.

## **S.– Representació Sindical**

Una de les prioritats de l'SPC ha estat participar en les eleccions sindicals als mitjans de comunicació catalans. Hem arribat a tenir més de 100 delegats i delegades de personal i membres de comitès

d'empresa, xifra que ara ha baixat arran del tancament d'algunes empreses i de la reducció de plantilles, que ha provocat comitès amb menys membres. L'SPC té o ha tingut representació a mitjans com TV3, TVE-Sant Cugat, Catalunya Ràdio, Ràdio4, Betevé, Mitjans de l'Hospitalet, Badalona Comunicació, Gavà TV, Ràdio Flix, Ona Catalana, La Xarxa (abans la COM), la COPE, Agència EFE, El País, La Vanguardia, El Periódico, El Mundo, El Punt Avui, Mundo Deportivo, Regió 7, Sport, Diari de Terrassa, Diari de Tarragona, Enderrock, El Triangle, La Vanguardia Digital, Ediciones Reunidas, i altres...

### **T.– Mitjans del Tercer Sector. Fòrum Social**

Les dificultats que han tingut els mitjans sense ànim de lucre, els del Tercer Sector, també dits comunitaris, han de ser eradicades en un sistema comunicatiu que vulgui ser democràtic. Defensem que l'espai radioelèctric ha de ser repartit de manera més equitativa entre els diferents operadors de com ho està ara. Entenem que els mitjans del Tercer Sector tenen el mateix dret que els operadors públics i els privats a accedir a les llicències, a les ajudes. Rebutgem les limitacions que la legislació imposa a aquests mitjans per al seu desenvolupament com el pressupost màxim i altres obstacles. Que els mitjans comunitaris siguin sense ànim de lucre no significa que els que hi treballen visquin de l'aire i per tant no se'ls pot ofegar amb reglaments restrictius.

L'SPC va participar en les diferents convocatòries del Fòrum Social Català, impulsat de manera similar a com ho havia estat a escala internacional i també espanyol. En aquests encontres –celebrats a entre finals de la dècada passada i els primers anys de l'actual– va donar suport a les propostes que defensaven els mitjans de comunicació alternatius atès que els privats i els públics cada cop s'oblidaven més del dret a la informació i se sotmetien els interessos polítics i econòmics dels seus propietaris (els privats) o dels seus gestors (els públics).

### **U.– Unitat d'acció, Mitjans en Lluita, amb sindicats, 'Comissió Casa de la Premsa', Col·legi de Periodistes, Assemblees de periodistes**

Des que vam aparèixer, sempre hem defensat la unitat d'acció amb la resta d'organitzacions del sector perquè creiem que com més gent siguem impulsant els projectes que la professió necessita, més possibilitats hi haurà de resoldre els problemes. Vam néixer del Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) i hem compartit sovint trinxeres en defensa dels i les periodistes de Catalunya. Hem col·laborat amb la resta d'organitzacions sindicals del sector, especialment en les vagues generals que hi ha hagut i en alguns dels conflictes laborals que hi ha hagut en diversos mitjans de comunicació. Hem competit lleialment entre nosaltres en les eleccions sindicals però a la negociació col·lectiva, allà on ha fet falta, hi ha hagut una bona entesa.

Hem promogut el debat dins de la professió. Amb aquest objectiu vam convocar entre els anys 2008 i 2012 quatre Assemblees de Periodistes de Catalunya per promoure el debat sobre els problemes principals i dissenyèssim propostes i alternatives. Es poden consultar les conclusions de les dels anys [2010](#), [2011](#) i [2012](#).

Hem participat en plataformes puntuals de què s'ha dotat la professió com, per exemple, Mitjans en Lluita, una coordinadora de comitès d'empresa dels mitjans catalans que va aparèixer arran de la vaga general de 2012. Ha estat treballant durant uns anys, protagonitzant algunes mobilitzacions. Membres de l'SPC a comitès d'empresa o delegats de personal hi han participat amb l'objectiu d'enfortir la mobilització al sector. La darrera iniciativa en la qual participem és el que anomenem 'Comissió Casa de la Premsa' en la qual el sindicat participem al costat de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC), el Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), Solidaritat i Comunicació (SICOM) i SomAtents. Li diem col·loquialment així perquè va néixer en [un acte que conjuntament vam organitzar per a l'1 i el 3 de Maig de 2017](#) en aquest edifici. D'aquest acte en el qual es va parlar dels problemes més importants de la professió en va sortir la convocatòria d'una assemblea oberta de periodistes, que es va fer l'11 de novembre passat. A la lletra "K" teniu el resum de tot plegat.

### **V.– Vagues generals**

Des de la del 1994, mig any després de constituir-se, el sindicat ha participat en totes les vagues generals convocades pels sindicats majoritaris, als anys [2002](#) –on va haver-hi diaris que no van sortir–, [2010](#) i [2012](#). També ho va fer en la que es va convocar el 2003 contra la Guerra d'Iraq. I ha estat clau per vertebrar la mobilització general en el sector de la premsa i de la comunicació, a través de la coordinació dels comitès d'empresa i en unitat d'acció amb la resta de sindicats. Sabem de les dificultats d'aquestes vagues –que als diaris s'han fet fins ara un dia abans perquè el dia de la vaga general no hi hagués exemplars al carrer, però que ara la premsa digital ho pot canviar– i dels resultats de les noves tecnologies i de la informació en línia, que ara permeten que un mitjà escrit surti fet per directius i esquiroles i s'imprimeixi en llocs diferents dels habituals.

Però hi ha moltes maneres de fer visible una vaga general, i hi ha hagut notables reduccions de pàgines o manifestos dels comitès d'empresa publicats en el mitjà. El mateix ha passat en l'audiovisual, on tecnològicament és gairebé impossible la pantalla en negre o l'antena en silenci, però on hi ha moltes

maneres de fer arribar a la població que s'està en vaga i els motius, alhora que s'assegura el seu dret a la informació pactant uns serveis mínims raonables i no abusius.

### **W.– Pàgina Web i xarxes socials**

[www.sindicatperiodistes.cat](http://www.sindicatperiodistes.cat) és la pàgina web del sindicat. Des que va tenir l'opció, l'SPC ha tingut pàgina web que ha anat actualitzant. Ara estem estudiant fer-ho de nou. La web, a banda de fer-se ressò de les qüestions més destacades de l'actualitat i dels comunicats que periòdicament fa el sindicat, disposa d'un fons documental sobre periodisme, informació i comunicació molt valuós. L'SPC també està present a les xarxes socials, concretament a twitter (@periodistescat) i a Facebook. També disposa de canal de Youtube però fins ara encara no l'hem impulsat com seria necessari.

El sindicat va disposar inicialment d'una publicació de comunicació, el *Fil Directe*, que es feia en paper amb caràcter aproximadament bimensual. A partir de 1999 es va començar a fer una edició en línia amb caràcter quinzenal que va estar coincidint amb la de paper fins al 2003, quan va sortir la [darrera edició](#) amb ocasió de les mobilitzacions contra la Guerra d'Iraq. La versió en línia es va estar fent fins [al mes de juliol de 2009](#), i es va deixar de fer per potenciar la nova pàgina web. Ara s'està estudiant reprendre la tramesa d'un butlletí digital.

### **X.– Xarxa pel dret a la informació. Declaració de Barcelona**

La defensa del dret a la informació de la ciutadania forma part del nostre ADN particular com a sindicat. També hem tingut clar que per fer-ho havíem de comptar amb el suport de la resta d'organitzacions no només del sector sinó del conjunt dels moviments socials. El 1997 vam fer el primer intent de promoure una Xarxa d'entitats amb l'objectiu comú de reivindicar aquest dret. L'escriptor Manuel Vázquez Montalbán va redactar el manifest inicial, batejat com a [Declaració de Barcelona](#) i aprovat al III Congrés de l'SPC. La iniciativa va durar uns mesos però va ser difícil mantenir-la viva. Però mai hem defallit i ho hem seguit intentant.

La iniciativa més consistent i que encara segueix viva és la que es va impulsar l'any 2014, la [Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació \(XCDIC\)](#), que va néixer amb l'[objectiu](#) de «generar consciència social al voltant del dret a la informació i la comunicació.» i de crear «una xarxa de col·laboració entre entitats i oberta a la ciutadania que articuli aquesta reivindicació de cara als poders públics».

### **NY.– L'extensió a l'Estat espanyol del model SPC: la FeSP. La FEP i la FIP**

Des del seu naixement, l'SPC va apostar per estendre el seu model a la resta de l'Estat espanyol. L'aparició d'altres sindicats en altres comunitats autònomes va propiciar la creació de la [Federació de Sindicats de Periodistes \(FeSP\)](#), que agrupa els diferents sindicats autonòmics en una estructura veritablement federal on cadascun d'ells manté la seva sobirania i s'ajunta per impulsar accions conjuntes i seguir creixent. L'any 2001 es va celebrar a Madrid el Congrés Constituent de la FeSP, que actualment està formada pels sindicats de periodistes d'Andalusia, Catalunya, Galícia, Illes Balears, Illes Canàries, La Rioja i Madrid. Al darrer congrés de la FeSP, celebrat aquest mes de maig passat, es va aprovar la constitució d'un nou sindicat que agrupi els i les periodistes de les comunitats autònomes sense sindicat de periodistes amb l'objectiu que quan sigui possible i hi hagi el nombre de membres suficient puguin crear en aquests territoris un nou sindicat autonòmic de periodistes. Als congressos de la FeSP s'elegeix un/a secretari/ària general i un/a vicesecretari/ària general. La resta de components de la Junta Executiva Federal són d'elecció de cada sindicat en relació a la seva afiliació.

Arran de la creació de la FeSP, la Federació es va integrar a la Federació Europea de Periodistes (FEP) i a la Federació Internacional de Periodistes (FIP), l'organització de periodistes més important del món, aplegant més de 600.000 professionals. Això ha permès participar en les activitats internacionals que aquestes organitzacions desenvolupen, podent d'aquesta manera aprendre de les experiències en altres països.

### **Z.– Zona Cine i Periodisme.**

Impulsar activitats amb la ciutadania sobre periodisme i dret a la informació ha estat una constant a la història de l'SPC. L'any 2006, vam impulsar un cicle de pel·lícules sobre cine i periodisme que va tenir dues edicions. La [primera](#) es va fer al mes de juliol i la [segona](#) al mes de novembre. Dues edicions d'un cicle sobre periodisme, que es va fer amb col·laboració amb l'FNAC. L'any 2008, al mes de març, es va fer un [Cicle de Documentals de les TV públiques catalanes](#), amb l'objectiu que servissin d'introducció per a xerrades o taules rodones sobre les qüestions plantejades en els documentals.